

גמ"ר 5052/01/15 - מדינת ישראל נגד סולנג גנון

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

גמ"ר 5052-01-15 מדינת ישראל נ' גנון
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמת	סולנג גנון

החלטה

בפני בקשת הנאשמת לחזרה מהודאה לפי סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ") מטעמים של כשל בייצוג ואי העברת כלל הראיות לעיונו של בית המשפט.

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום בגין עבירות של גרימת מוות בנהיגה רשלנית לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה, התשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה") ונהיגה בקלות ראש וברשלנות שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש לפי סעיף 62(2) וסעיף 38(2) לפקודה.

2. בתשובתה לכתב האישום, מתאריך 14.2.16 הודתה הנאשמת בכך שנהגה ברכב במקום התאונה, ובכך שהולכי הרגל הוטחו לכביש כתוצאה מהתאונה, אולם כפרה בעוצמת הפגיעה. כמו כן הודתה הנאשמת בקשר הסיבתי בין תוצאות התאונה למוותו של המנוח ולפציעתם של יתר הולכי הרגל.

3. לעומת זאת, הנאשמת כפרה בעובדה כי שדה הראייה על עבר צדי מעבר החציה השני הינו למרחק 30 מטרים לפחות ואל עבר כל שטח מעבר החציה השני הינו למרחק של 22 מטרים, וטענה כי שדה הראייה קטן יותר וכי גדר הברזל חוסמת את שדה הראייה.

4. בנוסף הנאשמת כפרה בכיווני החציה של הולכי הרגל ובכך שנעצרה רק כ-40 מטרים אחרי מקום התאונה.

5. בנוסף הנאשמת כפרה בכך שלא נתנה זכות קדימה להולכי הרגל וטענה שלא ניתן היה להבחין בהולכי הרגל במועד ובמרחקה הנכון כדי לתת להם זכות קדימה.

6. בנוסף הנאשמת כפרה בכל פרטי הרשלנות אשר יוחסו לה.
7. מאחר שהנאשמת כפרה במרבית סעיפי האישום נגדה, התקיים ההליך הפלילי במלואו, כסדרו וכהלכתו, לרבות שלב הוכחות שכלל, בין היתר, חקירת עדים, ביניהם עדים מומחים, הגשת ראיות וסיכומים מפורטים בכתב.
8. בתאריך 29.3.18 נמסרה בנוכחות הנאשמת הכרעת דין מפורטת המשתרעת על פני 34 עמודים ואשר הרשיעה אותה בכל העבירות שיוחסו לה בכתב האישום (להלן: "הכרעת הדין").
9. הבקשה הנוכחית לחזרה מהודייה הוגשה על ידי הנאשמת באמצעות עורכי דין חדשים, למעלה ממחצית השנה לאחר מתן הכרעת הדין, ונימוקיה הם כשל בייצוג מצד הסנגור הראשון שטיפל בתיק (להלן: "הסנגור הראשון") ואי העברת כלל הראיות לעיונו של בית המשפט. בנוסף, העלתה הנאשמת טענות משפטיות שונות לרבות טענות החולקות על המסקנות שנקבעו בהכרעת הדין.
10. הבקשה הוגשה בתחילה ללא תצהיר מטעם הנאשמת ומבלי לקבל את עמדת הסנגור הראשון. לאור החלטתי מיום 31.10.18 תוקנו המחדלים הנ"ל ולבקשה צורפו תצהיר הנאשמת מיום 13.11.18 (להלן: "התצהיר") וכן תגובה מאת הסנגור הראשון הנושאת תאריך 18.11.18 (להלן: "תגובה ראשונה של הסנגור הראשון"). יצוין כי בתאריך 26.11.18 נוספו שתי תגובות נוספות מאת הסנגור הראשון (להלן: "תגובות נוספות של הסנגור הראשון").
11. הנאשמת טוענת, בקליפת אגוז, כי נדרשה להשיב לכתב האישום ואף להודות בחלק מסעיפי האישום בלא שהבינה את משמעות הדברים, וכי הסנגור הראשון ביקש ממנה להודות משום שאמר לה, לדבריה, כי עדיף להודות על מנת לזכות בהקלה בעונש.
12. עוד טוענת הנאשמת כי מצבה הנפשי לא היה טוב, כתוצאה ממעורבותה בתאונה, וכי הדבר לא נלקח בחשבון על ידי הסנגור הראשון שעליו היא סמכה (סע' 5 לתצהיר).
13. עוד טוענת הנאשמת כי הסנגור הראשון כשל בייצוג, משלא הסביר לה את משמעות הודאתה ולא הביא בפני בית המשפט את טענותיה של הנאשמת, כפי שהשמיעה אותן באוזני הסנגור הראשון, ולפיהן רכב נוסף היה מעורב בזירה של תאונת הדרכים והוא אשר גרם לפגיעה הקטלנית באחד מהולכי הרגל. לטענת הנאשמת, לו הוצגה בפני בית המשפט הראיה בדבר הרכב הנוסף שנכח בזירה, ייתכן שהמסקנות של הכרעת הדין היו משתנות לטובתה.
14. עוד טוענת הנאשמת, כי לא ברור מדוע בחר הסנגור הראשון לפסוח על השלב לפיו ירשם בפרוט' הדין כי הנאשמת הבינה את תוכנה של ההודאה, וכי לא ידוע מה היה ההליך שגרם לסנגור הראשון,

לפרקליטות ולבית המשפט להמשיך להליך של הוכחות לאחר שהנאשמת הודתה לכאורה בעבירה של גרם מוות ברשלנות.

15. עוד טוענת הנאשמת, כי על פי חוק הינה רשאית בכל שלב של המשפט לחזור בה מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו, וכי בנסיבות העניין ולאור הכשלים המשפטיים שנתגלו לרבות קיומן של ראיות שלא הוצגו ו/או לא נבדקו ו/או לא נחקרו יש להעתר לבקשה על מנת לאפשר לה להאבק על חפותה.

16. מנגד טוענת המאשימה כי הנאשמת לא הודתה במיוחס לה בשום שלב, אלא ניהלה את התיק מתחילתו ועד סופו, וזאת לאחר שכפרה בכל יסודות העבירה של גרם מוות ברשלנות, ומכאן שחזרה מהודיה אינה רלוונטית בענייננו.

17. עוד טוענת המאשימה כי הראיה עליה מסתמכת הנאשמת, שממנה ניתן ללמוד כביכול על מעורבותו של רכב נוסף בתאונה, הוגשה לבית המשפט במסגרת חומר הראיות (ת/10, שסומנה במקור כ- ת/11) ועמדה לפניו בבואו להכריע בדין, ומכאן שאין ממש בטענה שמדובר בראיה חדשה שעשויה לזכות את הנאשמת.

18. עוד טוענת המאשימה כי בית המשפט הרשיע את הנאשמת וקבע שהיא הגורמת הישירה לתאונה, אשר יכלה להמנע והוסיף בהכרעת דינו כי: "אין בנמצא תרחיש סביר אחר לקרות התאונה פרט לתרחיש המתואר בכתב האישום" וזאת על סמך כלל הראיות אשר הובאו בפניו, לרבות הראיה בדבר המצאותו של רכב אחר בזירה.

19. עוד טוענת המאשימה כי גרסתה הנוכחית של הנאשמת, לפיה לא היא שגרמה לתוצאה הקטלנית של התאונה, עומדת בסתירה מוחלטת לעדותה של הנאשמת במשטרה ובבית המשפט, וכי מדובר בעדות כבושה חסרת כל אמינות ומהימנות.

20. הסנגור הראשון שולל בתגובתו הראשונה את הטענה בדבר כשל בייצוג ומבהיר כדלקמן: "ראשית, ביחס לטענתך בדבר כשל בייצוג ביחס לכך שלא היה בידיעת מרשתך כי הודתה היא בפגיעה בהולכי הרגל הרי שמדובר בטענה שאין בה ממש. מרשתך הגיעה למשרדי לאחר שיוצגה קודם לכך על ידי עורך דין אחר. מרשתך לא הציגה כל טענה כי לא היא שפגעה בהולכי הרגל, כי לא היא שחלפה עם רכבה על פניהם ופגעה בהם..." (ר' סע' 2 לתגובה הראשונה של הסנגור הראשון). בהמשך הדברים מונה הסנגור הראשון את הראיות שעמדו כנגד הנאשמת לגבי מעורבותה בתאונה, ושולל מכל וכל כי נפל פגם כלשהו בייצוג הנאשמת על ידו, לרבות בהודאה שנמסרה על ידו מטעם הנאשמת בשלב ההקראה של כתב האישום.

21. יצוין עוד, כי ב"כ החדשים של הנאשמת הודיעו לבית המשפט כי הם מסתפקים בתגובות בכתב של הסנגור הראשון וכי אין ברצונם לחקור אותו (פר' עמ' 101 ש' 8-10).
22. אין חולק כי חזרת נאשם מהודאה יכולה להעשות לפי סע' 153(א) לחסד"פ. חזרה זו טעונה רשות מבית המשפט, ומתן רשות זו מותנה בקיומם של "נימוקים מיוחדים שיירשמו". בסמכותו של בית המשפט לאפשר חזרה מהודאה בכל שלב ושלב של המשפט, כולל שלב הערעור (י' קדמי **על סדר הדין בפלילים** (כרך ב' תשס"ג) 996, ה"ש 51, 999).
23. בעניין "הנימוקים המיוחדים" קבעה הפסיקה שאמנם לא מדובר ברשימה סגורה, אולם הנסיבות בהם ישקול בית המשפט חזרה מהודאה הן חריגות. כך למשל, כאשר קיים חשש שההודאה לא נעשתה באופן חופשי ומרצון או כאשר הנאשם לא הבין את משמעות ההודאה, וזו הושגה שלא כדין, או במקרים שבהם נפל פגם בהליך עצמו. למשל, כאשר הדרישות הדיוניות לא נשמרו או שהסנגור לא הסביר כנדרש את מהות ההודאה, או שבית המשפט התעלם מחזרת הנאשם מהודאה בשלב התסקיר או בשלב הטיעונים לעונש מבלי לברר את העניין (ר' ע"פ 3227/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**; ע"פ 3914/08 **עאמר עסאלה נ' מדינת ישראל**; ע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל**).
24. יחד עם זאת יש לציין, שהחלפת ייצוג משפטי, סיכויי ההרשעה ומצב הראיות לא התקבלו בפסיקה כנימוק לחזרה מהודאה, וזאת מאחר שהליכי בית המשפט אינם יכולים לנוע כמטוטלת בהתאם לחוות דעתם של עורכי דין שונים על חומר הראיות (ע"פ 3914/98 **עאמר עסאלה נ' מדינת ישראל**; ע"פ (נצרת) 1146/04 **חלף מוסא נ' מדינת ישראל**).
25. בנוסף, נקבע בפסיקה שיש משקל למועד הבקשה לחזרה מהודאה, בהקשר לשאלה אם יש בעיתיו הנבחר כדי להצביע על מניע מניפולטיבי מצד הנאשם לנצל ההליך הפלילי בדרך לא ראויה כדי לשפר סיכוייו להקל בדינו (ע"פ 4988/07 **רחמינוב נ' מדינת ישראל**). עם זאת, המבחן המהותי לפיו תחתך הסוגיה של חזרה מהודאה היא "מבחן המניע", כאשר מבחן העיתוי הוא כלי עזר משפטי המסייע בזיהוי המניע (רע"פ 445/16 **בן זקן נ' מדינת ישראל**).
26. לשם השלמת התמונה יצוין כי על פי דעת הרוב בפסק הדין שניתן בע"פ 3754/91 **סמחאת נ' מדינת ישראל** (להלן: "פס"ד סמחאת") די בכך שהנאשם שינה טעמו לאחר ההודאה ומבקש לעמוד על חפותו כדי להתיר לו לחזור מהודאה, אולם ראוי לציין שעמדה מקילה זו, היתה נכונה לנסיבות המיוחדות שעלו מפסק הדין (התחשבות ברופא שההודאה היתה מקפחת את מטה לחמו וכל השנים הרבות שהשקיע בלימודים ועבודה) ומכל מקום אינה משקפת כיום את ההלכה בסוגית החזרה מהודאה, שמבטאת קו נוקשה ומחמיר בהרבה.
27. בענינו, וכפי שאפרט להלן, הבקשה לחזרה מהודאה הינה בקשת סרק, מופרכת על פניה, אשר יוצרת

במכוון מצג שווא, שלפיו קיים קשר סיבתי בין ההודאה החלקית של הנאשמת בשלב הקראת האישום, לבין הממצאים והמסקנות שנקבעו בהכרעת הדין בתום שלב ההוכחות.

28. בניגוד לאמור בבקשה, הנאשמת לא הודתה בשום שלב בעבירה של גרם מוות ברשלנות אלא כפרה במפורש בכל יסודות העבירה ולפיכך התקיים הליך ההוכחות כמפורט בסעי' 7 ו-8 לעיל.

29. הממצאים שנקבעו בהליך ההוכחות על סמך הראיות שהוגשו לבית המשפט, לרבות תמונות מזירת התאונה, תדפיסים מחקירותיה של הנאשמת במשטרה והעדויות שנשמעו בפני, והמסקנות שהוסקו על פי אותם הממצאים, המה שחרצו את דינה של הנאשמת לשבט ולא לחסד, והמה התשתית הבלעדית להרשעתה בדין. כפי שיובהר להלן, להודאה המיוחסת לנאשמת בבקשה זו, שהיתה מלכתחילה חלקית ומוגבלת בהיקפה, אין שמץ של תרומה להרשעתה בדין.

30. כאמור בסעיף 18 להכרעת הדין "הנאשמת כפרה בכל פרטי הרשלנות אשר יוחסו לה". פרטים אלה מפורטים בסעיף 13 להכרעת הדין כדלקמן:

א. בהגיעה אל מעבר החציה, המשיכה הנאשמת בנסיעה רצופה, מבלי שהאטה או עצרה, ומבלי לתת זכות קדימה כנדרש להולכי הרגל שהיו במהלך חציית כביש במעבר החציה;

ב. לא הבחינה במועד בהולכי הרגל או לא הבחינה בהם בכלל;

ג. לא נהגה ברכבה כפי שנהג מן הישוב היה נוהג בנסיבות העניין.

31. בנוסף, וכאמור לעיל, כפרה הנאשמת בטענות לגבי שדה הראיה בזירת התאונה, בכיווני החציה של הולכי הרגל ובכך שנעצרה רק כ-40 מטרים אחרי מקום התאונה.

32. בנוסף, וכאמור לעיל, הנאשמת כפרה בכך שלא נתנה זכות קדימה להולכי הרגל וטענה שלא ניתן היה להבחין בהולכי הרגל במועד ובמרחק הנכון כדי לתת להם זכות קדימה.

33. ההודאה החלקית של הנאשמת בדבר מעורבותה בתאונה, כפי שפורטה בסעי' 2 לעיל ובסעי' 14 להכרעת הדין, בצד הכפירה בכל יתר סעיפי האישום אילצה את המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר את אשמתה של הנאשמת בכל העבירות שיוחסו לה וזאת באמצעות עדים וראיות כמקובל במשפט פלילי.

34. על מנת שהמאשימה תעמוד בנטל הרוכץ עליה, נאלצה המאשימה להוכיח גם את אותן העובדות שבהן הודתה הנאשמת בשלב הקראת האישום, ובכך, למעשה איבדה ההודאה את משמעותה "כהודיית נאשם" ואת משקלה הראייתי.

35. לא במקרה המבקשת לא הראתה בבקשתה ולו ממצא עובדתי אחד שנקבע בהכרעת הדין ואשר נשען על הודאתה של הנאשמת בשלב הקראת האישום, מבלי שאותו ממצא הוכח במשפט באמצעות עדים ו/או ראיות.
36. בהקשר זה אינני יכולה שלא להידרש לשגגה שנפלה מתחת ידיהם של ב"כ המלומדים של הנאשמת, שנטלו מובאות מהכרעת הדין, המתייחסות לפרטי כתב האישום, והציגו אותם בגוף הבקשה, כאילו בית המשפט רואה בהם חלק מהודאתה המפורשת של הנאשמת ולא היא. (ר' בהקשר זה סעיף 15 ז' לבקשה). חמור מכך הוא האמור בסעיף 6 לתצהיר, אשר מייחס לסנגור הראשון הודאה בשמה של המבקשת, כי בהגיעה אל מעבר החציה לא האטה את נסיעתה, כאשר בפועל היתה כפירה מפורשת בעובדה זו, כמו גם ביתר פרטי הרשלנות אשר יוחסו לנאשמת.
37. כאמור לעיל וכפי שעולה במפורש מהכרעת הדין, המאשימה עמדה בנטל הרובץ עליה להוכיח מעל לכל ספק סביר את אשמתה של הנאשמת, וזאת ללא סיוע כלשהו מהודאתה החלקית של הנאשמת בשלב הקראת האישום.
38. בנסיבות אלה, מאחר שלא ניתן משקל כלשהו בהכרעת הדין להודאת הנאשמת בשלב הקראת האישום, הרי שאין שום משמעות מעשית לבקשה לחזרה מהודאה ודי בכך כדי לדחות אותה על הסף.
39. הוא הדין בטענתה של המבקשת, שלא הבינה כביכול את משמעות ההודאה וכי הוטעתה על ידי הסנגור הראשון עליו סמכה בעיניים עצומות. מאחר שלהודאה לא ניתן משקל כלשהו בהכרעת הדין אזי שאלת ההבנה של המבקשת הופכת להיות בלתי רלוונטית.
40. יתרה מזאת, מאחר שהמבקשת טוענת כי לא הבינה את משמעות הודאתה, הרי שאינה יכולה לטעון באותה נשימה שאותה הודאה בלתי מובנת הגבילה באופן כלשהו את יכולתה לספר את האמת שלה במהלך עדותה וחקירתה בבית המשפט.
41. בהקשר זה יש לציין את קביעתי בסעיף 138 להכרעת הדין כדלקמן: "אני שבה ומדגישה, כי שוכנעתי מעל לכל ספק סביר שגרסת ההגנה, כפי שבאה לידי ביטוי בעדות הנאשמת בבית המשפט, לוקה בחסר מהימנות וחוסר אמינות לגבי פרטים מהותיים הקשורים לתאונה, וכי את גרסת האמת, אשר מפלילה אותה בגרימת התאונה, מסרה הנאשמת בחקירתה הראשונה במשטרה (ת/7)".
42. העובדה שהנאשמת, לאחר שכבר הפלילה עצמה בחקירתה הראשונה במשטרה (ת/7), לא העלתה במהלך עדותה וחקירתה בבית המשפט את הגרסה לפיה רכב אחר בזירת התאונה הוא שאחראי לתוצאה הקטלנית, אינה איפוא תוצאה של הודאה בשלב הקראת האישום, כי אם ביטוי למציאות כפי שהשתקפה בעיניה של הנאשמת עצמה.

43. בדיון שנערך בפני ביום 29.11.18 הציג ב"כ המאשימה דוגמא אחת מני רבות לאופן שבו קשרה הנאשמת עצמה לתאונה בעת חקירתה בבית המשפט: "ש. אם לוקחים את מעבר החציה של התאונה איפה בערך היה הילד במעבר בזמן שפגעת בו. ת. כמעט באמצע. מה שאני זוכרת זה היה מפחיד אימים" (פר' 15.11.16 עמ' 16 ש' 5-6).
44. גם לטענה, כי בשל כשל בייצוג מטעמו של הסנגור הראשון נמנעה מבית המשפט העדות הקשורה לרכב הנוסף בזירת התאונה, אין על מה שתסמוך, שהרי תמצית העדות צורפה כראיה לחומר הראיות ועמדה בפני בבואי להכריע בעניינה של הנאשמת.
45. עמדתו של הסנגור הראשון בעניין זה, כפי שהובאה במכתבו מיום 18.11.18 בתשובה לטענת ב"כ החדשים של הנאשמת בדבר כשל בייצוג, שופכת אור על הדברים: "ביחס לטענתך הנכבדת כי קיימת עדת ראיה, שרית שמה, אשר הבחינה לכאורה ברכב אחר אשר פגע בהולכי הרגל או אשר הבחינה ברכב אחר בדמות מאזדה כסופה אשר הוא הגורם לתוצאה, וכי הח"מ לא שם ליבו לראיות ולא הביא טענה זו לפתח בית המשפט. הרי כפי דברי התובע המלומד, ראיה זו הוגשה וסומנה (ת/10). הח"מ עיין בראיה זו ובהודעה זו מאת העדה האמורה. אולם, לאחר עיון הרי עולה בבירור שאין המדובר בעדת ראיה ישירה לתאונה. העדה הגיעה למקום לאחר התרחשות התאונה, לא הבחינה בקרות התאונה ואין קשר ישיר בינה לבין התאונה. קיומו של רכב אחר במקום, אשר חנה בצד הדרך, וזאת לאור כלל מארג הראיות האמורות לעיל, לאור דברי מרשתך, לאור כך שמרשתך לא הציגה כל טענה כי לא היא פגעה בהולכי הרגל - אין לה ולטענתך בדבר "כשל בייצוג ולא דבר" (ר' סע' 4 למכתב הסנגור הראשון).
46. התגובות הנוספות של הסנגור הראשון, המשיכו ושללו, אחת לאחת, את הטענות נגדו בדבר כשל בייצוג, וכאמור לעיל, ב"כ החדשים של הנאשמת הודיעו כי הם מוותרים על חקירת הסנגור הראשון בבית המשפט. ומכאן שאין ביכולתם לחלוק על גרסתו.
47. להשלמת התמונה, אציין עוד, כי המבקשת העלתה בבקשתה טענות שונות כנגד ממצאים ומסקנות בהכרעת הדין, שהמקום הראוי להן הוא בערעור על פסק הדין, ושם בלבד, ומאליו ברור שלא אתייחס אליהן.
48. לסיכום, הבקשה לחזרה מהודאה הינה בקשת סרק, מופרכת על פניה, שנועדה למטרות טקטיות, שבינן ובין חשיפת האמת אין ולא כלום, ומוטב היה לה שלא הוגשה משהוגשה.
49. אשר על כן, הבקשה נדחית.
50. קובעת לטיעונים לעונש בפני ליום 24.2.19 שעה 10:00.

המזכירות תזמן ב"כ הצדדים והנאשמת.

נוכחות הנאשמת חובה.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשע"ט, 22 ינואר 2019, בהעדר
הצדדים.